

ПОШИРЕННЯ БОЖОГО СЛОВА

(Виголошено на сходинах ЛУКЖ катедри св. Йосафата, Торонто, 21-го листопада, 1999 р.)

Євангелія від св. Матея кінчається словами Ісуса:

"Ідіть, отже, і зробіть учнями всі народи: христячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа; навчаючи їх берегти все, що я вам заповідав. Отож я з вами по всі дні аж до кінця світу."

Цей наказ Ісуса апостоли почали виконувати зараз же після Зіслання Святого Духа. Ми бачимо тепер, дві тисячі років пізніше, що Церква Христова існує на кожному континенті, майже в кожній державі світу. Але, замість щоби Церква щораз краще розвивалася, виглядає, що поганство, матеріалізм і атеїзм стають все сильнішими. Чому? Бо ми самі занедбали Христа, Його науку, Його Церкву, Його наказ навчати всі народи. Цей наказ відносився не тільки до апостолів, а до кожного з нас. З хвилиною, коли ми визнаємо Христа, як свого Бога, ми стаємо Його учнями, ми від тієї хвилини покликані ділитися своїм знанням про Бога з тими, з якими ми в житті зустрічаємося.

Чому? Бо Бог хоче кожну людину спасті. Кожна людина дорожча Йому, ніж все золото й усі діяманти світу! Він хоче, щоби кожен мав нагоду Його пізнати, Його полюбити, щоби вкінці ніхто не міг сказати, - "Але я не знат". А, щоби це здійстити, залежить від нас - Його учнів.

Кожний з нас є покликаний поширювати Боже Слово, тобто Христову Євангелію. Це не означає, що всі ми маємо право чи покликання проповідувати в церкві з проповіданьниці. Не кожен може бути проповідником, не кожен покликаний бути священиком, не кожному дано однакові таланти чи здібності. Тоді, як можемо ми, миряни, ширити Боже слово?

Відповідь на це є дуже проста, але тим самим не завжди легка. Усі ми є членами містичного Тіла Христового. Кожне тіло складається з різних клітин, органів, частин, членів. Кожна частина тіла, кожний його член, кожна його клітина сповняє іншу функцію, виконує іншу працю, яку не може і не вміє зробити інша частина тіла. Ніс - не рука; очі, - не нога; вуха, - не мозок. Не може серце виконувати функцій шлунка ані легенів, та тим самим не може ніодне з них сказати, що без других може обійтися. Все таки кожне з них працює, в цілковитій співгармонії, згідно зі своєю функцією, для добра цілості тіла. Так само і ми, кожен обдарований своїми талантами, згідно зі своїм станом в житті, має працювати для добра цілості Тіла Христового, Христової Церкви, і в цей спосіб привертати других до Бога.

Як це зробити? Чи це означає, що ми мусимо ходити від хати до хати, стукаючи до дверей, як це роблять деякі секти? Ні, не конче. Чи це означає, що ми маємо стояти на роздоріжжях і перехрестях і проповідувати прохожим, чи виступати по радіо і телевізії? Ні. Не кожен з нас покликаний до публічного життя і не кожному дано хист говорити прилюдно. Бог не вимагає від нас нічого такого, що є поза нашими можливостями. Що від нас вимагається? Поперше, ми, як діти божі, мусимо пізнати свого Бога, нашого батька і, як Його діти, полюбити Його. Ми мусимо

постійно вчитися про нього, читаючи часто Святе Письмо й побожну літературу.

Кожний добрій батько цікавиться своїми дітьми, їх успіхами, їх невдачами, хоче помогти їм у кожній потребі. Так і Господь Бог, як добрій наш тато, хоче бути постійно присутнім у нашему житті, щоб ми не вагалися розказати йому про кожну нашу потребу, ділилися з Ним кожною нашою радістю і смутком, полягали на Нього у кожній нашій потребі. Щойно тоді, пізнавши Бога і полюбивши Його, зможемо ширити Його науку.

Починаємо самі від себе: у власному домі вчити наших дітей про Бога і про Його заповіді, привчати їх до молитви, до частої святої сповіді й святого причастя, бути з ними щонеділі а навіть щоденно на Службі Божій, молитися разом цілою родиною, а вкінці, ми мусимо своєю власною поведінкою підтверджувати те, що ми їх вчимо. Відношення між батьком і матір'ю, між нами і дальшою нашою родиною, як ми говоримо в присутності дітей про наших зверхників, про наших знайомих, про наших священиків, все це є наукою для наших дітей. А перш за все

ЛЮБОВ...ЛЮБОВ...ЛЮБОВ.

Коли ми на праці, наше відношення до співпрацівників, послух і пошана до наших зверхників, поміч один одному, чесна праця і особиста чесність а перш за все. **ЛЮБОВ...ЛЮБОВ...ЛЮБОВ,** все це говорить голосніше, ніж тисяча проповідей. Вже від самих початків, християни звертали на себе увагу поган, які з подивом і пошаною говорили, - "Дивіться, як вони люблять один одного!"

Але тут ми також мусимо бути дуже обережні.

Один наш знайомий священик нам розповідав, як він брав участь у реколекціях для священиків, якими провадив Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький. Митрополит почав свою науку такими словами: "Перед вами стоїть найбільший грішник". Отці здивовано переглянулися, а митрополит ще раз повторив, - "Перед вами стоїть найбільший грішник." Що це мало означати? Священики не знали, що думати. Митрополит тоді пояснив: "Чим вище людина поставлена в житті, тим більше осіб бачить її вчинки, тим більше осіб може згіршити або впровадити в гріх її найменший переступ, найменша неувага. Тому, чим вище в житті поставлена людина, тим більше шкоди може зробити кожний її найменший промах. І тому, перед вами стоїть найбільший грішник."

Яка велика покора! Яке велике почуття відповідальності! І яка велика правда! Кожний наш погляд, кожний наш рух, кожне наше слово - добре чи погане - має великий вплив на тих, що навколо нас. І коли Бог нас буде судити, ми будемо відповідати **НЕ ТІЛЬКИ за свої вчинки, а також за гріхи тих, яких ми, своїм поганним прикладом, допровадили до згіршення і до гріха!** Так, ми відповідаємо не тільки за себе, а за кожного навколо нас.

МИ Є ОДНЕ ТІЛО! І хоч як далеко одне від одного в тілі є, наприклад, стопи і вуха, вони є одним тілом. Де ноги понесуть тіло, там будуть і очі і вуха і голова. Ніхто з нас самостійно не існує. І, як у тілі все підкоряється одному мозкові, одній голові, так і кожен із нас одному Христові і його видимому намісникові, - Папі. Коли рука чи нога перестає слухати директив мозку, вона, хоч і жива, стає спаралізована. Вона стає тягарем для решти тіла, непотребою. Послух до кожного нашого правного зверхника, - це ключ до нашого власного здоров'я; і це послух в усьому, що не є гріхом. Коли ми вимагаємо послуху й пошани від наших дітей, мусимо перше самі дати їм приклад нашим послухом супроти наших зверхників: діти до матері, мати до батька, батьки до своїх наставників, священики до єпископа, єпископи до архієпископа, архієпископи до Папи.

Коли котрась частина нашого тіла недостатньо виконує свою працю, ми бачимо, як другі частини тіла починають тим тяжче працювати, щоби надолужити цей брак: у сліпого - слух і дотик набагато більше розвинені, ніж у пересічної особи; у безрукого - дуже часто пальці в ногах стають гнучкими, як у руках. Другі частини тіла, відчуваючи потребу, всіма силами йдуть тілу на поміч.

Коли ми поранимо себе, тече кров. Що це означає? Живі тільци крові біжать, щоби самими собою заступити й затамувати отвір, не зважаючи на те, що вони при цьому самі згинуть. Вони без надуми рятують тіло.

Скільки нам від цього можна навчитися! Отак кожен з нас має поступати. Кожному з нас дано різні таланти, різні обов'язки, різну працю. І кожному з нас дано покликання до поширення Божого слова. Кожен з нас може це здійснити чесним виконуванням своїх щоденних обов'язків, живучи згідно з Божими й церковними заповідями, будучи добрим прикладом для свого довкілля. При цьому, мусимо також бути готові на спротив, а це найчастіше від наших найближчих. Це не повинно нас знеохочувати, а навпаки, додавати охоти тим більш наполегливо молитися й працювати для їхнього навернення. Передовсім керуюмося словами св. Павла, в його першому листі до коринтян:

"Якби я говорив мовами людськими й ангельськими, але не мав любови, я був би немов мідь бреняча або кимвал звучний. Якби я мав дар пророцтва і відав усі тайни й усе знання, і якби я мав усю віру, щоб і гори переставляти, але не мав любови, я був би ніщо. І якби я роздав бідним усе, що маю, та якби віддав своє тіло на спалення, але не мав любови, то я не мав би жадної користі."

Любов - довготерпелива, вона не заздрить, любов не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не поривається до гніву, не задумує зла; не тішиться, коли хтось чинить кривду, радіє правдою; все зносить, в усе вірить, усього надіється, все перетерпить.

Любов ніколи не переминає. Пророцтва зникнуть, мови замовкнуть, знання зникне. Бо знаємо частинно й частинно пророкуємо. Коли настане досконале, недосконале зникне. Коли я був дитиною, говорив, як дитина, думав, як дитина, міркував, як дитина. Коли ж я став мужем, покинув те, що дитяче. Тепер ми бачимо, яку зеркалі, неясно; тоді ж - обличчям в обличчя. Тепер я спізнаю недосконало, а тоді спізнаю так, як і я спіznаний. Тепер же зостається: віра, надія, любов - цих троє; але найбільша з них - любов." (І до коринтян; 13)

ЛЮБОВ...ЛЮБОВ.

В листопаді, 1965 року, Пречиста Діва Марія, тримаючи дитятко Ісуса на руках, останній раз з'явилася Кончіті Гонзалес в Гарабандалі, Іспанії. П'ятнадцятилітня Кончіта відчула таку безмірну радість, що попросила Пречисту, - "Чому не візьмеш мене вже тепер зі собою до неба?" Мати Божа їй відповіла: "Коли ти з'явишся перед Богом, твої руки повинні бути повні добрих діл, які ти зробила супроти своїх співбратів. В цей час, руки твої - порожні".

Закінчує словами Ісуса Христа з останнього розділу євангелії від св. Марка:

"Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангелію всякому творінню. Хто увірє

й охриститься, той буде спасений; а хто не увірує, той буде осуждений. А ось чуда, що будуть супроводити тих, які увірюють: Ім'ям Моїм виганятимуть бісів, будуть говорити мовами новими; гадюк руками братимутъ, і хоч би що смертоносне випили, не пошкодить їм. На хворих будуть руки класти, і добре їм буде."

Господь же Ісус, промовивши до них так, вознісся на небо й возсів праворуч Бога. Вони ж пішли й проповідували всюди, а Господь допомагав їм та стверджував слово чудесами, які його супроводили.

Кінець